

2006. június 3-án Zebegényben trianoni megemlékezés volt, ennek keretén belül zászlóavatás és felszentelés, valamint emlékműavatás és koszorúzás.

Közreműködtek: Bózsöny Ferenc narrátor, Bánffy György színész, Takács Bence színész, Döbrentei Kornél költő, Kiss Dénes Trianon Társaság, Simicskó István KDNP ogy. képviselő, Csuka Tamás ref. püspök, Rázmány Csaba un. püspök, Smidelius Zoltán ev. püspök-h., Kapás László, Forgács Alajos kanonokok, Rácz Sándor az 1956-os Nagy-Bp.-i Munkástanács elnöke, Horthy Miklós Társaság, Vitézi Rend.

* * *

Testvéreim, Szeretett Atyámfiai!

*„A sírt, hol nemzet süllyed el,
népek veszik körül,
S az ember millióinak
szemében gyászkönnny ül.”
(Vörösmarty Mihály)*

Trianonnál nemcsak az ország, a nemzet sírját is megásták, miközben elkezdtek szétfújni egy ezeréves kultúrát, elkezdtek gyalázni anyanyelvünket, ütni-verní a szülőket és az éneklőket. Bűn lett a

nemzet, az anyanyelv, és bűn lett az imádság!

„Magyarországot nem büntették, Magyarországot kivégezték!” – írta Henri Pozzi. Én még azt is hozzá merem tenni, hogy nem csupán az országot végezték ki, hanem a magyarságot, és a nemzetet is. A cél egy volt: megölni, elpusztítani egy országot, egy népet, egy nemzetet, mely ezer éven át gazdagította, az egyetemese kultúrát. Csupán egyet felejtettek el, hogy e „hon mely adta életünk, hősök csodák hona, e népnek mely hordoz méla bút, és örömeiben sírni tud, nincs párja rokona!”

Sajnos azonban a trianoni trauma érezteti ma is hatását, mert öli pusztítja a nemzetet! Állandóan azal vádolnak, hogy, aki egészséges szeretettel szereti nemzetét, s tenni is akar érte, az „magyarkodik”. Ezért aztán mind jobban és jobban feladtuk önmagunkat, és nem hiszünk saját jövőnkben.

Sikerült elérni, hogy egyre erősebb legyen a más-ság-tudat. Akiket leszakítottak, a nemzet testéről, azokat másoknak tekinti a csonka nemzet, miközben nem fogadva el azokat, románnak, ukránnak szlováknak, vagy szerbnek nevezi őket.

Trianon megtette hát a magáét, lealacsonyított és önértékelésétől megfosztott egy népet. S ha fel nem támad a magyarság, örökre eltűnünk a történelem nagy olvasztótégelyében. Ha fel nem támad a magyarság, a sír, „hol nemzet süllyed el”, tragikus valósággá válik. A végek, a tagok, a részek pusztulása hamarosan magával ragadja az egész testet, és sajnos a haldokló nemzet még a jól megérdemelt kegyeletet sem fogja megkapni. Szerintem ezt a jogtalan állapotot csak jogorvoslással lehet megszüntetni. Mert ha az emberiség számára minden ember érték, hogy ne lenne az egy nemzet mely az egyetemesség része, s melynek csonkításával megcsonkul maga az egyetemesség is. Ne feledje senki, aki magát magyarnak vallja, éljen bárhol is ezen a világon, hogy 1920. június 4-én, a trianoni barbár békediktá-

tum elrabolta az 1000 éves Magyarország területének több mint 72%-át, lakosságának több mint 64%-át. Rabigába kényszerített több mint 5 millió magyart. Nekünk kötelességünk, akik december 5-én a nemzet egyesítéséért és nem ellene szavaztunk, hogy megemlékezzünk minden június 4-én, az elcsatolt területeken élő honfitársainkról. Minden magára valamit adó nép emlékezik, még akkor is ha az emlékek könnyeket csálnak az emlékezők szemébe. A diktátum aláírásakor az egész országban szóltak a harangok, és tíz percre megállt az élet. Minden június 4-én szóljanak a harangok, mindenhol ahol magyar él és temploma van, és álljon meg mindenki néhány percre némán emlékezve a tragikus évfordulóra, amely a magyar nemzet gyásznapija. Már többször kértem és kérni fogom ezután is, hogy legyen ez a nap és Zebegény az anyaországi Csíksomlyó, fájdalunk és bánatunk könnyekkel való lemosása, örendelkezésünknek megtartása, mert csakis ez lehet fennmaradásunk biztonsága.

Trianon gyásza idén Pünkösdre, a Szentlélek eljövételének napjára esik. Bár nem látom a kiutat e fájdalmas tragédiából, mégis reménykedem, hogy eljön a Szentlélek és megvilágosítja fájdalomban e nemzet értelmét, és e nemzet végre visszatér Istenéhez, és nem gyilkolja tovább magzatát, és újra országot épít. Mert Isten és hit nélkül, magyarságunk megélése nélkül aligha leszünk még egyszer együtt és egy akarral. És vegyük már végre észre, hogy e nemzetet nem csupán Trianon szabdalta szét, hanem nagyértékben saját maga, és a társadalom primitív kishitúsége, amiről pár héttel ezelőtt ismét tanúbizonyosságot tett. Ideje hát a tettek mezejére lépni, mert a magyar feltámadásban nemcsak hinni kell, hanem tenni is kell érte, hogy megvalósuljon!

Köszönöm!

Rázmány Csaba püspök